

Cô gái trong tòa lâu đài cổ

Đỗ Hồng

Tôi thả bớt chân ga cho xe trôi chậm chậm vào con đường trước mặt. Con đường thật lạ. Có lẽ chẳng ai biết đâu là cùng tận. Phía trước và sau tôi, ngoài khối sương mù dày đặc, không có một bóng xe. Hai bên đường thấp thoáng dãy núi rừng trùng điệp. Trời không mưa mà hai cái quạt nước phải làm việc không ngừng mới có thể gạt bớt được hơi nước bám vào kính xe.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, khê thở dài. Đã khuya lắm rồi. Giờ này chắc đám bạn tôi sắp tàn cuộc vui ở nhà một người bạn mới. Rõ ràng là tôi đã đi đúng hướng theo sự chỉ dẫn của họ nhưng chẳng hiểu sao tôi lại lạc vào con đường không tên này. Đã mấy lần tôi cố gọi họ mà lần nào điện thoại cũng đều không có tín hiệu. Một mình đi lạc trên con đường quanh vắng, tôi đi từ nỗi thất vọng đến cảm giác sợ sệt băng quơ. Nếu giờ này bỗng xuất hiện một tên cướp đón đường giết người đoạt của thì làm sao ai hay biết được. Liên tưởng đến những vụ mất tích không tìm ra manh mối được loan tin hàng ngày trên TV, tôi hơi chột dạ.

Tôi lập tức quay đầu xe trở lại. Vì con đường khá hẹp nên phải chật vật lắm tôi mới quay về hướng cũ được. Cũng may là con đường tương đối thẳng, không có những cua quẹo gấp. TỰ DUNG TÔI ĐẠP THÊM GA. Chiếc xe lao nhanh hơn vào vùng sương mù vô tận.

Độ nửa giờ sau, thật quái lạ, tôi vẫn không sao thoát ra khỏi con đường mù mịt này. Tôi hoàn toàn mất định hướng. Đang phân vân lo lắng, tôi bỗng giật nảy mạnh, tim đập loạn xạ, toàn thân nổi gai ốc. Thấp thoáng ven đường trước mặt, hình như có một vệt trắng nhỏ đang di động không ngừng. Tiến lên hay lui lại? Thật sự, tôi không còn chủ động được cho đến khi ánh đèn xe quét ngang bóng một người con gái đang vẫy chiếc khăn trắng. Thoạt đầu, mắt bình tĩnh, tôi định vọt xe đi luôn, nhưng rồi kịp nghĩ lại. Lòng nhân đạo không cho phép tôi bỏ đi. Và lại, một người con gái yếu đuối lạc loài như thế chắc cũng không thể giờ trò gì được.

Xe dừng hẳn. Tôi nhấn nút hạ cửa kính xe phía bên kia xuống. Một khuôn mặt đẹp tuyệt trần hiện ra nơi đó. Mái tóc đen dài buông xuống xõa kín phần còn lại của khung cửa. Định thần lại, tôi nghe nàng hỏi đi xin nhờ xe bằng tiếng Anh pha giọng Nam Mỹ. Dĩ nhiên, khi đã dừng xe lại, tôi không có lý do gì để từ chối. Tôi với tay mở cửa xe cho nàng.

Cô gái bước nhanh vào xe mang theo mùi hương thật quyến rũ lẫn cái không khí lạnh lạnh của sương mù. Không đợi tôi hỏi thêm, nàng cho biết nàng đi thăm một người bà con rồi bị lạc lối, và tệ hơn tôi, xe nàng lại nằm ụ không chịu chạy nữa. Bây giờ nàng chỉ muốn xin đi nhờ về nhà. Tôi như mất hồn. Vốn liếng Anh ngữ bao nhiêu vụn tan biến hết. Tôi chẳng biết nói gì nhiều, chỉ âm ờ nghe nàng. Cô gái đã đẹp lại có một giọng nói êm như ru làm tôi mê mết, quên hết lo lắng. Thình thoảng liếc sang, tôi bắt gặp ánh mắt long lanh tinh tú của nàng. Nhịp tim tôi đập mạnh hơn bao giờ. Phản chiếu ánh dạ quang của đồng hồ tốc độ trong xe, da nàng sáng hẳn lên. Đúng là: “da em trắng anh chẳng cần ánh sáng”!

Ngồi bên người đẹp, tôi như mất hẳn ý niệm về không gian và thời gian. Chiếc xe cứ trôi chậm trong sương mù cho đến khi nàng bảo rẽ mặt. Theo hướng tay nàng trở, dãy núi rừng tự dưng biến mất, nhường chỗ cho một lối hẹp.

Khi rẽ vào đó, tôi thấy thấp thoáng một tòa lâu đài ẩn hiện trong sương. Cổng lâu đài mở toang chờ sẵn. Thấy tôi do dự, nàng nhanh miệng mời vào. Chỉ chờ có thế, tôi mở cò trong bụng, chạy xe ngay vô cổng. Lối vào lâu đài được trải sỏi trắng và có trồng hoa dọc hai bên. Có lẽ tôi chưa bao giờ được đặt chân tới một tòa nhà sang trọng như vậy.

Sau khi tôi tắt máy xe, nàng chồm qua nắm lấy tay tôi ân cần mời vào bên trong. Bàn tay hơi lạnh nhưng khá mềm mại. Và nụ cười thì thật đáng xiêu hồn lạc phách. Tôi ngần ngại lần bước theo nàng. Bên trong tòa lâu đài mênh mông, đèn sáng rực rỡ. Đồ đạc bày trí rất mỹ thuật và gồm toàn

những vật quý giá đắt tiền. Nàng đưa tôi tới phòng khách. Chúng tôi ngồi sát bên nhau trên một chiếc ghế nệm bọc nhung thẫm.

Tôi nhìn sững nàng và nghe rõ từng tiếng thở đứt quãng của mình. Dưới ánh đèn, nàng càng trở nên lộng lẫy, quý phái. Chìa bàn tay trắng muốt ra bắt tay tôi, nàng tự xưng tên là “Donna”. Tôi lúng túng nói tên họ mình. Donna cho biết nàng sống một mình trong tòa lâu đài kể từ khi cha mẹ mất 8 năm về trước. Cuộc sống nàng khép kín nên ít có bạn bè. Quá đê mê, tôi không buồn để ý tại sao một người con gái đẹp như thế lại sống một mình trong tòa lâu đài rộng lớn này. Cho đến khi Donna từ phía nhà bếp trở lại với hai ly rượu pha trên tay, câu giải thích mới được bày tỏ.

Thì ra, nàng đã từng bị tình phụ nên đâm ra chán chường, muốn xa lánh hết người quen. Một người đẹp và giàu có như nàng mà lại bị tình phụ thì cũng lạ quá. Tôi không thể nào hiểu nổi. Và tôi lại càng không hiểu vì sao mình lại được đãi ngộ ân cần với một bữa ăn tối rất thịnh soạn do chính tay Donna nấu nướng. Cho đi nhờ xe thôi thì có đáng để được tiếp đãi niềm nở đặc biệt khác thường như thế không?

Chưa hết, đêm đó đúng là một đêm tuyệt vời, tôi đã được ngủ lại chung giường với cô gái đẹp tuyệt trần trong tòa lâu đài sang trọng. Donna quả là một cô gái dày dặn tình trường, thật khác với ý nghĩ ban đầu của tôi về người con gái có vẻ ngây thơ tội nghiệp này. Kẻ đáng tội nghiệp đêm đó lại là tôi. Tôi vầy vùng trong hoan lạc và choáng ngợp trong hạnh phúc bất ngờ. Donna hoàn toàn chủ động. Nàng cuốn hút tôi vào trận bão lốc tình yêu. Tấm thân kiều diễm của nàng trở thành bãi đáp nam châm và tôi là chiếc trục thẳng vừa cạn hết nhiên liệu. Tôi chúi xuống đó và đi vào giấc ngủ một nhòai nhưng vô cùng thú vị.

Không biết mình ngủ thiếp đi bao lâu, tôi chỉ giật mình thức giấc sau cái lay nhẹ của Donna. Nàng nói như ra lệnh bảo tôi phải nhanh chóng ra về. Trước khi lưu luyến chia tay, nàng đưa cho tôi một tờ giấy chỉ dẫn đường trở lại. Chúng tôi hôn từ biệt nhau thật lâu. Donna tiễn tôi ra tận cổng.

Trời hãy còn tối đen và sương vẫn còn xuống lạnh. Khi ra khỏi cổng, nhìn vào kính chiếu hậu, tôi còn thấy nàng đứng lặng nhìn theo. Muốn quay trở lại mà tôi chẳng biết sao lại nhấn ga chạy thẳng một mạch ra đường cái. Đi được một hồi xa, tôi nhìn thấy vầng hồng trước mặt. Phía sau màn sương mỏng, thành phố hiện ra mờ mờ.

Tôi ghé vào một tiệm 7-11, mua cuốn bản đồ và bắt đầu định rõ được hướng về. Khoảng một giờ sau, về đến nhà rồi mà hồn tôi cứ như còn lảng vảng nơi đâu. Cả ngày hôm đó, tôi cứ ngẩn ngơ ra vào nhớ tiếc bóng hình Donna. Trong điện thoại có đến cả chục mẫu nhắn tin của bạn bè mà tôi vẫn không thèm mở ra nghe. Tôi không tha thiết làm một việc gì nữa. Đọc sách, xem phim, tán gẫu với bạn bè ư? Tất cả đều chán ngấy. Tôi chỉ ao ước được ở cùng Donna. Nhưng tôi còn nhớ trước khi chia tay, nàng đã căn dặn tôi thật kỹ nhiều lần rằng tôi chỉ có thể trở lại gặp nàng vào ban đêm.

Thế là tôi phải đợi đến hàng chục giờ đồng hồ mới có thể xách xe đi đến gặp nàng. Đêm xuống cho tôi một sinh khí mới. Tôi hăm hở phóng xe đi gặp nàng ngay. Theo tờ giấy chỉ dẫn của Donna, tôi lại băng qua con đường sương mù lần nữa mới tới tòa lâu đài cổ. Lần này tôi không thấy lo sợ mà chỉ nghe nôn nóng. Khi kim đồng hồ chỉ đúng số 9, tôi đã thấy tòa lâu đài hiện ra mờ mờ trong sương. Tôi vội bẻ tay lái quẹo thật gấp vào lối dẫn tới tòa nhà.

Chiếc cổng cũng đã mở toang từ lúc nào. Dưới ánh đèn mờ ảo, người em sâu mộng Donna đứng tựa cửa chờ đợi. Dáng nàng đẹp tựa một bình rượu có đường cong thật tuyệt mỹ. Rượu chưa uống vào mà người đã say. Tôi vội mở cửa xuống xe, phóng tới ôm ghì chặt lấy nàng. Cuồng quýt, quay cuồng. Yêu thương tiếc ra chút mật ngọt ngào trong nụ hôn nồng cháy. Tôi bế xốc nàng đi thẳng vào phòng ngủ. Đêm ân ái này mặn nồng gấp mấy lần đêm qua. Chúng tôi đã đưa nhau lên tận đỉnh khoái lạc. Donna ít trò chuyện hơn. Khi đối thoại, nàng lại không bao giờ hỏi han về thân thể của tôi. Về phía tôi, tôi cũng chỉ biết lơ mơ về người mỹ nữ trong tòa lâu đài cổ kính lạ lùng này.

Dường như chúng tôi chỉ cần đến với nhau là đủ rồi. Không ai đòi hỏi gì thêm ở nhau. Khoảng 5 giờ sáng hôm sau, Donna lại hối thúc tôi ra về. Ra đến xe rồi mà hồn tôi còn ở lại. Bên ngoài, cảnh vật vẫn còn khoác một chiếc áo choàng màu đen. Tôi lại một lần nữa đi từ trong bóng tối lần ra ánh

sáng lúc nào cũng không hay.

Về đến nhà, tôi mới biết mình đã tương tư nàng mất rồi. Nhìn vào gương soi, tôi thấy mình gầy đi hẳn. Cả ngày, hể cứ chớp mắt, tôi lại thấy khuôn mặt diêm lệ của Donna. Tôi nôn nao chờ đợi cho màn đêm buông xuống nhanh để đến gặp lại nàng. Cuối đêm thứ ba, tôi bày tỏ ý định muốn lưu lại với nàng. Donna nhất quyết từ chối và lộ vẻ sợ hãi. Tôi cố nấn ná để kéo dài giây phút thần tiên bên nàng. Nàng lại hồi thức. Rốt cuộc rồi tôi cũng phải leo lên xe buồn bã ra về.

Ra đến đường cái, tôi chợt nảy ra ý định tấp xe vào lề chợ mắt một chút rồi lén trở lại tòa lâu đài lúc trời hừng sáng. Khi tôi trở lại, trời vừa sáng tỏ. Tòa lâu đài nguy nga đã khép kín chiếc cổng phủ đầy rêu xanh. Tôi bỏ xe, đi dọc theo bờ tường rào tìm lối vào. Bên trong song sắt im lìm, tòa lâu đài cổ dường như đã đi ngủ. Đèn đuốc sáng rực đêm qua giờ đã tắt lịm. Tôi đánh bạo leo tường vào trong tìm nàng. Bám đu vào những song sắt còn ướt đầm sương mai, tôi suýt vượt tay mấy lần. Cuối cùng rồi tôi cũng nhảy xuống được vào trong sân.

Tôi hồi hộp tiến về cửa chính. Cửa đã khóa chặt. Không cách nào hơn, tôi đành đánh một vòng quanh tòa lâu đài mong tìm được cửa vào khác. May thay, ở mặt sau, đối diện với hai ngôi mộ trong khu vườn thênh thang, tôi tìm thấy một cánh cửa nhỏ khép hờ. Xô nhẹ cánh cửa, tôi thò đầu vào quan sát. Bên trong là một gian phòng rất rộng có kê những hàng ghế trông giống như quang cảnh một nhà quán. Bất giác tôi rùng mình. Nhưng sự cuồng nhiệt của tình yêu khiến tôi cảm thấy như ấm áp lại. Tôi rón rén bước vào. Mọi vật tĩnh lặng đến độ tôi nghe rõ tiếng thở ngọt nghệt và nhịp đập dồn dập trong lồng ngực mình.

Qua hết gian phòng kỳ quái này, tôi như chìm vào một hành lang rộng và dài hun hút. Dọc theo hành lang là những trụ đèn nhỏ tỏa ánh sáng mập mờ xen lẫn những tấm phướn đen trắng rũ rượi biểu hiện cho sự tang tóc. Tôi bước nhanh hơn và nghe như có tiếng chân bước theo liền sau lưng. Quay phắt lại, tôi không thấy gì lạ. Có lẽ mình quá tưởng tượng đấy thôi.

Tôi nghĩ thế để tự trấn an. Dãy hành lang thật vắng lặng. Tôi đi trong luồng khí lạnh lạnh mà trán lại lấm tấm mồ hôi. Chợt có tiếng vỗ cánh của bầy dơi đen đúa bay ngang qua đầu khiến tôi muốn đứng tim. Cuối hành lang, tôi trực diện với một cánh cửa màu đen thật to. Tôi vừa mở cửa, tiếng dương cầm sầm sập đã ập vào tai trong một đoạn nhạc ngoại quốc quen thuộc mà tôi chỉ thuộc lời Việt: "...Donna, Donna, Donna, Donna, sao em yêu vội sớm ra đi? Donna, Donna, Donna, Donna, hết rồi tôi mất em thật rồi..."

Tôi quan sát thấy căn phòng rộng có vẻ quen thuộc. Tuyệt nhiên không có một bóng người. Tiếng đàn hình như vọng lại từ một chôn khác. Giữa phòng là một vật hình khối chữ nhật dài bọc nhung thẫm, phía trên có nắp đậy bằng thủy tinh trong suốt. Nhìn kỹ, tôi chợt thất kinh. Thì ra, đó là một chiếc quan tài đóng nắp. Tôi bậm môi thu hết can đảm đi tiếp qua hai gian phòng nữa trông cũng khá quen thuộc. Khác với đêm qua, đèn đuốc trong tòa lâu đài thật mờ ảo. Tiếng đàn lúc ấy chợt vang lên gần hơn. Từ đằng xa, tôi nhận ra bóng dáng thướt tha của một phụ nữ xõa tóc dài đang ngồi trước cây dương cầm lớn màu đen. Nàng quay lưng lại phía tôi. Đúng là Donna, vì ngoài nàng ra, tôi chưa hề gặp một ai khác trong tòa lâu đài này. Không kịp suy nghĩ thêm gì nữa, tôi nhào tới thật nhanh, quỳ xuống ôm chặt lấy nàng từ phía sau lưng. Bộ ngực căng tròn mềm mại, xiêm y lộng lẫy đêm rồi và mùi hương quyến rũ này nhất định là của Donna. Tiếng đàn vụt im bật. Tôi ngất ngây úp mặt vào suối tóc thơm tho của nàng. Trong vòng tay rắn chắc của tôi, tôi nghe như thân hình nàng đang run rẩy. Nàng cố vùng đứng dậy thoát khỏi tay tôi. Tôi biết nàng giận tôi lắm. Tôi buông tay, chạy vội ra trước mặt nàng định tạ lỗi. Nhưng trời ôi, kẻ đối diện với tôi giờ lại mang một khuôn mặt cực kỳ xấu xí nếu không muốn nói là thật kinh tởm. Tôi há hốc mồm kinh ngạc. Tại sao Donna lại biến dạng khủng khiếp đến như thế? Có lẽ nào chỉ trong một sớm mà nàng từ một giai nhân đã hiện thân thành một ác quỷ? Giữa lúc tôi bàng hoàng không nói nên lời thì Donna đã chạy nhanh về hướng chiếc quan tài bọc nhung thẫm. Chân tôi khụy xuống. Mắt tôi mờ dần nhưng vẫn còn kịp thấy Donna mở nắp chui vội vào chiếc quan tài rồi tự đóng khép lại...

ooo

Thuật lại câu chuyện rùng rợn đến đây, Khánh ngưng lại, bung ly rượu nốc cạn một hơi. Đám bạn

chàng nhao nhao lên đòi kể tiếp. Lý, người thanh niên lớn tuổi nhất trong bọn, lên tiếng hỏi Khánh:

- Thế mày làm sao thoát khỏi tòa lâu đài cổ?

Chàng thanh niên có khuôn mặt thật xanh xao cười nhẹ:

- Thì tôi trời dậy cầm đầu chạy thụt mạng ra cổng rồi vọt hết ga về đây chứ làm sao!

Lý lên mặt đàn anh:

- Thế mới biết đi đêm có ngày gặp ma. Cho mày một lần tởn tới già nghen Khánh.

Không màng để ý đến Lý, Khánh tặc lưỡi tiếc nuối:

- Con nhỏ ban đêm là một tuyệt thế giai nhân. Đến giờ tôi vẫn còn mê mết.

Bạn bè trêu chọc:

- Vậy còn muốn đến tòa lâu đài nữa không?

Chàng thanh niên ngần ngại một lát rồi hạ giọng:

- Chắc tôi phải trở lại tìm nàng. Ban ngày là ác quỷ, nhưng đêm đến nàng trở thành tiên nga, hấp dẫn vô cùng!

Lý chen vào:

- Vậy đêm nào mày cho tao theo với được không?

Khánh ngả người ra thành ghế, nhắm mắt mơ màng, khẽ lắc đầu. Trong bọn, có vài đứa tin lời kể của Khánh, nhưng đa số đều cho rằng chàng ta phịa chuyện cho vui vì chẳng ai còn lạ gì những câu chuyện hoang đường của Khánh... nò. Chàng tuy đẹp trai thật nhưng những câu chuyện tình lâm ly bi đát chàng thường kể vốn không dễ gì kiểm chứng được nên mức độ khả tín cũng rất thấp.

Câu chuyện tình ma quái Khánh vừa kể lại càng khó tin hơn. Ai cũng nghĩ rằng chàng ta đọc nhiều truyện liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh nên tiêm nhiễm cũng nên. Chỉ có Lý, người thuê chung phòng với Khánh và hiểu rõ tính chàng, nghĩ là không nhiều thì ít chàng đã kể thật.

Từ sau khi nghe câu chuyện khó tin của Khánh, Lý lưu tâm tìm hiểu và để ý việc đi đứng của chàng hơn. Tình cờ một hôm Lý bắt gặp tờ giấy chỉ dẫn đường đi đến tòa lâu đài mà Khánh bỏ quên trên bàn viết. Anh mở bản đồ ra tra hoài nhưng vẫn không thấy trong đó tên con đường được ghi trên giấy. Tò mò, Lý phóng xe đi theo sự chỉ dẫn. Anh phải mất hơn hai tiếng đồng hồ mới đến đúng tòa lâu đài cũ kỹ rêu phong mà Khánh đã mô tả. Trước khi đến đó, Lý cũng đã đi qua một con đường phủ đầy sương mù. Do đó, anh không thể xác định rõ vị trí thực sự của tòa lâu đài cổ quái. Anh vội vã quay trở về trước khi trời tối vì e bị lạc đường. Khi anh về đến nhà, Khánh đã bỏ đi. Trên bàn viết, chàng còn để lại một mẫu giấy nhỏ báo cho Lý biết đêm nay chàng trở lại tòa lâu đài cổ tìm người đẹp Donna. Lý chỉ biết lắc đầu thờ dài, tỏ vẻ thông cảm cho người bạn trẻ tuổi đa tình. Anh lên giường cố ngủ sớm nhưng cứ trằn trọc tìm cách lý giải hiện tượng ma quái mà Khánh đã gặp phải, đến khi thiếp đi lúc nào cũng không hay.

Sáng hôm sau, Lý cảm thấy không được khỏe trong người. Anh bèn gọi vào sở xin nghỉ bệnh. Ngồi bên tách cà phê nóng, Lý cứ loay hoay suy nghĩ mãi về chuyện của Khánh. Tòa lâu đài cổ thực sự hiện hữu. Điều đó chứng tỏ Khánh không bịa chuyện. Lý chỉ tiếc một điều là anh đã không đủ can đảm để theo dõi Khánh hồi đêm qua cho biết rõ thêm sự thật. Giờ này đã khá trưa. Mặt trời vừa lên cao. Nắng đang buông tơ vàng xuống khung rèm cửa sổ. Khánh vẫn chưa về. Không biết chuyện gì đã xảy ra cho chàng ta sau khi giai nhân biến thành ác quỷ trong tòa lâu đài hoang vắng đó. Tự dưng Lý nghe lòng xôn xang không yên. Anh đứng lên, ngồi xuống, rồi đi tới, đi lui, chốc chốc lại nhìn ra cửa sổ ngóng trông.

Chàng thanh niên chung phòng vẫn biệt tăm. Không thể chờ lâu hơn nữa, ăn trưa xong, Lý phóng xe ngay theo hướng chỉ dẫn cũ để tới tòa lâu đài cổ tìm bạn. Qua hết con đường sương mù, anh đến ngã rẽ của hôm trước. Thế nhưng anh kinh hãi tột độ khi nhận ra tòa lâu đài cổ đã không còn lưu lại

vết tích gì nữa ngoài ba ngôi mộ hoang nằm chơ vơ giữa cánh đồng cỏ xanh rì. Bên cạnh mộ, dáng một người đàn ông rất quen thuộc nằm bất động. Lý cúi xuống run run xem lại tờ giấy chỉ đường thì tờ giấy đã ngả sang màu vàng cũ rích. Trên đó, không còn một dòng chữ nào nữa.